

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1261/2023
10.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Липљан, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5330/2022 од 15.12.2022. године, у седници већа одржаној 10.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5330/2022 од 15.12.2022. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 5330/2022 од 15.12.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 65/2020 од 29.08.2022. године у ставу првом, другом и четвртом изреке и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 65/20 од 29.08.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде, за период од 01.01.2017. године до 31.12.2019. године, износ од 53.619,31 динар, у појединачним новчаним износима и са затезном каматом на сваки појединачни износ као у његовом садржају. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између додатка на зараду у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, обрачунаог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног додатка на зараду у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за временски период од 01.01.2017. године до 31.12.2019. године исплати тужиоцу 33.545,97 динара, у појединачним новчаним износима и са затезном каматом на сваки појединачни износ као у његовом садржају. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца повучена у делу за накнаду штете због неисплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада за период 01.01.2016. године до 01.01.2020. године. Ставом четвртим изреке, решено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5330/2022 од 15.12.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и четвртном изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеном применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда испуњени су услови из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, јер је Врховни суд у више одлука изразио став о праву запослених код тужене на исплату разлике између минималне и исплаћене зараде и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди, због чега је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене, а био је у радном односу код тужене и у утуженом периоду од 01.01.2017. године до 31.12.2019. године. Решењем тужене број 112-1603 од 28.12.2015. године тужилац је распоређен на радно место у Служби за ... при Одељењу за општу управу, на радном месту ... са коефицијентом 8.74, које распоређивање по решењу отпочиње са даном 01.01.2016. године. Решењем тужене број 112-311 од 07.03.2019. године, тужилац је распоређен на радно место ..., у звању вишег референта, одређен му је основни коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,74, увећан по основу сложености и одговорности за додатни коефицијент од 0,93, тако да му је укупни коефицијент 9,67. Одређено је и да се утврђена зарада по основу радног ангажовања за запослене на АП КиМ увећава на основу Закључка Владе Републике Србије од 25.12.2008. године за 50%, са правом на обрачун по овом решењу почев од 01.02.2019. године и правом на додатак на зараду од 0,4% од основне плате за сваку пуну годину рада оствареног у радном односу. У спорном периоду тужиоцу је вршен обрачун зараде према решењима тужене. Вештачењем је утврђена висина разлике између исплаћене основне зараде тужиоцу са увећањем на име минулог рада и минималне зараде са увећањем по основу минулог рада која би тужиоцу припала да је примао зараду у висини минималне зараде у износу од 53.639,31 динар у нето износу, као и висина разлике у тзв. косовском додатку, између косовског додатка обрачунатог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног косовског додатка за спорни временски период. Према налазу и мишљењу вештака укупна зарада тужиоца која у себи садржи основну зараду, увећање по основу минулог рада и припадајућег додатка по Закључку Владе исплаћена је тужиоцу у већем износу од минималне зараде за сваки месец појединачно у утуженом временском периоду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су оценили неоснованим тужбени захтев, налазећи да тужилац у спорном периоду остварио увећање по основу "косовског додатка", које је прописано Закључком Владе РС од 25.12.2008. године и које заједно са основном зарадом и увећањем по основу минулог рада чини укупно исплаћену зарату тужиоцу, која је већа од минималне зараде.

Врховни суд налази да је због погрешне примене материјалног права у побијаној пресуди чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Чланом 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“ бр.113/17 и 86/19), прописано је право на исплату минималне зараде. Поред тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету, припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. То значи да тужилац има право на исплату плате у висини минималне зараде и увећања од 50% обрачунато на тај износ. Стога, то што исплаћена укупна плата тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је виша од минималне зараде, није разлог за одбијање његовог тужбеног захтева, имајући у виду да тужиоцу припада право на увећање зараде од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“.

С обзиром на то да због погрешне примене материјалног права, није цењен налаз и мишљење судског вештака, и с тим у вези није утврђено чињенично стање у погледу висине штете коју је тужилац претрпео на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и на име разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зарату према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, то су одлуке нижестепених судова укинуте, а укинута је и одлука о трошковима поступка, јер зависи од његовог исхода у смислу члана 163. став 4. ЗПП.

У поновном поступку потребно је да првостепени суд чињенично стање потпуно и правилно утврди, тако што ће да поступи по примадбама из овог решења, како би имао могућност да, правилном применом материјалног права, о тужбеном захтеву тужиоца донесе нову одлуку.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом члана 416. став 2.ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**